

děje: »... dotýkal se lidské hodnoty úředníků policejního ředitelství v B. k prohlídce vyslaných, tedy policejního ředitelství.« Z tohoto důvodu bylo obžalovaného Viléma H-u podle § 259 čís. 3 tr. ř. osvoboditi od obžaloby pro onen přestupek.

Čís. 4275.

Výkon trestu, jehož podmíněný odklad byl vinníku právoplatně povoleno, nemůže zpravidla býti nařízen pro skutečnosti, jež nastaly dříve, než byl odklad výkonu trestu vysloven, třebaže skutečnosti ty nebyly soudu, když učinil tento výrok, známé a dostaly se k jeho vědomosti teprve po onom výroku.

To platí i pro opomenutí některého výroku v onom rozhodnutí (rozsudku neb usnesení), v němž mohl (měl) býti výrok ten podle zákona učiněn, najmě i pro opomenutí výroku v pozdějším (posledním) rozsudku neb usnesení podle § 7 zákona o podmíněném odsouzení, že má býti vykonán i trest předchozím rozsudkem podmíněně uložený.

(Rozh. ze dne 23. září 1931, Zm I 548/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Usnesením okresního soudu v Mimoní ze dne 21. listopadu 1929, jímž byl podle § 6 čís. 1 zák. o podmíněném odsouzení nařízen výkon trestu rozsudkem téhož soudu ze dne 11. června 1929 obžalovanému podmíněně uloženého, byl porušen zákon v ustanoveních §§ 2 a 6 čís. 1 zák. o podmíněném odsouzení; usnesení to se zrušuje a okresnímu soudu bude nyní (po uplynutí zkušební doby jeho rozsudkem stanovené) zkoumati a vysloviti se o tom, zda se odsouzený ve zkušební době osvědčil.

D ů v o d y:

Rozsudkem okresního soudu ve Varnsdorfě ze dne 3. dubna 1929 byl obžalovaný uznán vinným přestupkem podvodu podle §§ 197 a 461 tr. zák., spáchaným po vánocích 1928 a v lednu 1929, a přestupkem podle § 320 e) tr. zák., spáchaným v noci na den 24. listopadu 1928, a za to odsouzen podle § 460 tr. zák. se zřetelem k ustanovení § 267 tr. zák. a použitím § 266 tr. zák. do vězení na 48 hodin a ke ztrátě práva volebního, a to podmíněně se zkušební dobou jednoho roku. Rozsudkem okresního soudu v Mimoní ze dne 11. června 1929 byl též obžalovaný uznán vinným přestupkem podvodu podle §§ 197 a 461 tr. zák., spáchaným dne 26. května 1927, a za to odsouzen podle § 460 tr. zák. použitím § 266 tr. zák. do vězení na 48 hodin a ke ztrátě práva volebního, a to zase podmíněně se zkušební dobou jednoho roku. Oba rozsudky nabyly moci práva. O odsouzení obžalovaného okresním soudem ve Varnsdorfě dověděl se okresní soud v Mimoní teprve 19. září 1929, kdy byl o tom zpraven státním zastupitelstvím v Liberci. Po dojití tohoto sdě-

lení státního zastupitelství navrhl zmocněnec státního zastupitelství u okresního soudu v Mimoni »výkon trestu podle § 6 čís. 4 zák. ze dne 17. října 1919, čís. 562 Sb. z. a n.« Na to nařídil tento soud usnesením ve veřejném sedění dne 21. listopadu 1929 výkon trestu obžalovanému rozsudkem téhož soudu ze dne 11. června 1929 podmíněně uloženého, avšak podle § 6 čís. 1 zák. o podmíněném odsouzení, a to s odůvodněním, že podmíněné odsouzení bylo v tomto případě podle § 2 téhož zákona vyloučeno, an obžalovaný byl před tím rozsudkem okresního soudu ve Varnsdorfě odsouzen pro trestný čin spáchaný z pohnutky nízké a nečestné. Toto usnesení vešlo rovněž v moc práva. Než okresní soud v Mimoni nesměl naříditi výkon trestu, jež svým rozsudkem ze dne 11. června 1929 obžalovanému podmíněně byl uložil, podle § 6 čís. 1 zák. o podmíněném odsouzení. Předpokládáť toto ustanovení zákona, že se dodatečně objevilo, že odklad neměl býti podle § 2 (téhož zákona) povolen. Tento § praví však v odstavci 1., že podmíněné odsouzení je vyloučeno, byl-li vinník již dříve odsouzen pro trestný čin rázu tam naznačeného, a ustanovuje v odstavci 2., že obmezení v odstavci 1. uvedené neplatí, uplynula-li určitá doba do dne, kdy vinník spáchal nový trestný čin. Z toho je zřejmo, že první odstavec § 2 zák. o podmíněném odsouzení má na mysli jen případy, v nichž byl trestný čin, pro nějž je vinník znova souzen, spáchán po vynesení předchozího rozsudku, nikoli případy, v nichž, jako v souzeném případě, byl trestný čin, tvořící podklad druhého rozsudku, spáchán již před vnesením předchozího rozsudku (rozh. čís. 3154 sb. n. s.).

Avšak ani ustanovení čtvrté věty § 6 čís. 4 zák. o podmíněném odsouzení, jež měl, jak se zdá, zmocněnec státního zastupitelství u okresního soudu v Mimoni na mysli, dovolává se ve svém návrhu na nařízení výkonu trestu § 6 čís. 4 citovaného zákona (že tu nepřicházelo v úvahu použití první a druhé věty § 6 čís. 4 tohoto zákona, netřeba vůbec dokazovati), — nebylo by okresní soud v Mimoni opravňovalo k tomu, by nařídil dodatečně výkon trestu, jež svým rozsudkem obžalovanému podmíněně uložil. Předpisy čtvrté až poslední věty § 6 čís. 4 zák. o podmíněném odsouzení jsou sice přičleněny k předcházejícím předpisům tohoto §, jež ustanovují, za kterých předpokladů je dodatečně naříditi výkon trestu právoplatně odloženého, nepokračují však v úpravě otázky, za kterých předpokladů jest i tu dodatečně naříditi výkon trestu podmíněně uloženého, nýbrž používají povšechného předpisu § 1 zák. o podmíněném odsouzení na případy, které má na mysli § 265 tr. ř., t. j. na případy, v nichž tresty obžalovanému postupně uložené tvoří v pravdě jen trest jediný a jednotný, jehož osud musí proto ve všech směrech býti stejný, tedy i potud, pokud jde o otázku podmíněnosti nebo nepodmíněnosti odsouzení, a ustanovují ony předpisy, že soud jimi určený musí v takových případech buď naříditi výkon všech těchto trestů, neb odložití podmíněně na tutéž zkušební dobu výkon všech těchto trestů. Nedošlo-li však v případě předpokládaném ve čtvrté větě § 6 čís. 4 zák. o podmíněném odsouzení k jednotné úpravě otázky podmíněnosti nebo nepodmíněnosti odsouzení v pozdějším (posledním) z rozsudků, jsou-

cích v poměru podle § 265 tr. ř., nebo v dodatečném usnesení rozsudkem tím podle § 7, odst. 2 zák. o podmíněném odsouzení vyhrazeném a nabyly-li dotčené soudní výroky o podmíněnosti toho kterého odsouzení moci práva, nemůže skutečnost, že jde o dva trestné činy neb o více trestných činů, jež měly býti podle § 56 tr. ř. souzeny jediným rozsudkem, býti podnětem k dodatečnému zkoumání a řešení otázky, zda má býti nařízen nebo podmíněně odložen výkon trestů postupně uložených, přesněji jejich celku. Výkon trestu, jehož podmíněný odklad byl vinníku právoplatně povolen, nemůže býti zpravidla, jak vyslovilo v obdobném případě rozhodnutí čís. 3154 sb. n. s., nařízen pro skutečnosti, jež nastaly dříve, než byl odklad výkonu trestu vysloven, třebaže skutečnosti ty nebyly soudu, když učinil tento výrok, známé a dostaly se k jeho vědomosti teprve po onom výroku. To platí i pro opomenutí některého výroku v onom rozhodnutí (rozsudku neb usnesení), v němž mohl (měl) býti výrok ten podle zákona učiněn, najmě i pro opomenutí výroku v pozdějším (v posledním) rozsudku neb usnesení podle § 7 zák. o podmíněném odsouzení, že má býti vykonán i trest předchozím rozsudkem podmíněně uložený. Právoplatné rozhodnutí soudní smí býti změněno jen v případech, v nichž zákon propůjčuje soudu právo k takovému postupu nebo takový postup ukládá; ve všech jiných případech jsou právoplatná rozhodnutí soudní nezměnitelná. Z toho, co uvedeno, plyne, že pro okresní soud v Mimoni, jenž vynesl pozdější z oněch dvou rozsudků, které byly v poměru v § 265 tr. ř. předpokládaném, nebylo by tu možností, by nařídil podle čtvrté věty § 6 čís. 4 zák. o podmíněném odsouzení výkon trestu, jež sám svým rozsudkem ze dne 11. června 1929 obžalovanému podmíněně uložil, a v důsledku toho též výkon trestu obžalovanému předchozím rozsudkem okresního soudu ve Varnsdorfě podmíněně uloženého; neboť rozsudek okresního soudu v Mimoni byl v době, kdy zmocněnec státního zastupitelství učinil onen návrh, již právoplatný, a čtvrtá věta § 6 čís. 4 zák. o podmíněném odsouzení neustanovuje, že soud, vynesší pozdější (poslední) z rozsudků jsoucích v poměru § 265 tr. ř. předpokládaném, smí nebo má dodatečně něco změnit na svém právoplatném rozhodnutí o podmíněnosti odsouzení. Z toho, co uvedeno, vysvítá, že oním usnesením okresního soudu v Mimoni byl porušen zákon v ustanoveních §§ 2 a 6, čís. 1 zák. o podmíněném odsouzení.

Čís. 4276.

Podle §§ 231, 268, 458 tr. ř. musí býti každý rozsudek veřejně prohlášen; nestalo-li se tak a rozsudek byl doručen stranám jen písemně, byl porušen zákon (§ 33 tr. ř.) v oněch ustanoveních.

Slo-li o rozsudek zprošťující z obžaloby (s nímž se obžalobce spokojil), nelze učiniti opatření podle poslední věty § 292 tr. ř., nýbrž jen vysloviti, že byl nezákonným postupem porušen zákon.

(Rozh. ze dne 23. září 1931, Zm I 701/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: